

AMI MÉG MEGMARADT EMLÉKEIM KOSARÁBAN

Pecznyik Pál

Gyermekségem éveire, ha ma visszanézek,
felsejlik a messze múltból, kis családi fészek.
Cseréptető kicsi ház volt, heten éltünk benne,
föld-padlójú szoba, konyha, s családunk a lelke.
Kemence volt a szobában, meg asztali tűzhely,
éjjel, hálószoba volt az, nappal, cipézműhely.
Apám csizmadia mester, csizmát, cipőt foldott,
így a család, bizony sokszor, lyukas cipőt hordott.
Mert ha másét javította, pénzt is kapott érte,
lyukas cipőnk javítását, mindig csak ígérte.
Szobánkba egy kis ablakon áradt, a nap fénye,
borús napokon jó anyám, volt a szobánk fénye.
Így morzszoltuk az éveket, két szülő, öt gyermek,
bútorunk csupán két ágy volt, s asztal a fal mellett.
Számunkra a kárpitos ágy, csak rózsaszín álom,
jót aludtunk, friss szalmával tömött szalmazsákon.
Bár az ágyon az öt gyermek, csak keresztben fért el,
mi mégsem cseréltünk volna, király gyermekével.
Ételünk is egyszerű volt, eléggé szegényes,
ínséges napok is voltak, többször voltam éhes.
Apám télen korán reggel, már cipőt javított,
petróleumlámpa fénye, gyéren világított.
Aztán egy nap ágynak esett: forró lázas testtel,
fél év múltán, tüdőbajban, fiatalon hunyt el.
Anyám korán megözvegyült, körötte öt gyermek,
birkózott a szegénységgel, míg a napok teltek.
Évek múlva, mi nagyobbak, már dolgozni jártunk,
ám a messze távolból is, mindig haza vágytunk.
Míg egy súlyos árvíz nyomán, házunk összeomlott,
s többé nem láthatta szemünk, a kedves kis otthont.
Sok évtized múlt az óta, már csak hárman élünk,
szüleink sírban pihennek, és két hű testvérünk.
Azóta már nagyobb ház áll, régi házunk helyén,
réginek sok szép emléke, így tolult ma elém.
Megváltómtól üdvöt kaptam, Nevét áldom érte,
Nála szebb, örök hajlék vár, hiszen meg ígérte!
Mindezt tanulságul írtam, hazám sok fiának,
szegényei mindig voltak, s lesznek e hazának.

Pecznyik Pál
Celldömölk
2001.